

CÔNG CHÚA

CÁ

CÔNG CHÚA CÁ

Tác giả: **Hans Christian Andersen**

Thể loại: **Truyện cổ tích**

Đóng gói: **nguyenthao-cuibap**

I.

Cung Điện Thủy Tinh

Mặt biển rộng mênh mông, nước biển trong suốt và xanh biếc. Dưới đáy biển trong suốt và xanh-biếc ấy, có cung điện rất đẹp: Cung điện Thủy Tinh.

Những bức tường bao xung quanh cung điện đều xây bằng ngọc san-hô màu hồng. Các cửa sổ đều làm bằng thứ hổ-phách trong sáng nhất. Mái nhà lợp bằng những con trai biển; vỏ trai theo chiều nước biển chuyển động, cứ tự nhiên mở ra khép lại, những hạt ngọc- trai bên trong tỏa ra những tia sáng chói nhấp-nháy, trông thật vui mắt.

Trong cung điện Thủy Tinh, có một bà cụ và sáu nàng công chúa đầu người mình cá. Sáu nàng công-chúa đều rất xinh đẹp, rất đáng yêu ; nhất là công chúa út, tươi đẹp hơn cả. Nàng có nước da hồng hào nhỏ mịn như cánh hoa hồng, đôi mắt xanh biếc và trong vắt như nước hồ thu. Nhưng tất cả mấy chị em nàng đều không có chân như người ; nửa mình dưới chỉ có đầy những vẩy mọc tua tủa trông giống như đuôi cá, có thể bơi lặn khắp mọi nơi. Mấy chị em đùa giỡn suốt ngày, hoàn toàn tự do vui sướng.

Bên cạnh cung điện có một vườn hoa rất lớn, trồng đủ các thứ hoa lạ, mềm mại thắm tươi. Mỗi khi nước biển gợn lên những làn sóng nhỏ dập dềnh, thì những cây hoa lại rung rinh uốn-éo như những chiếc nôi mây xinh-xắn. Mỗi nàng công chúa cá chiếm riêng một khu vườn, để tự ý trồng những giống hoa ưa thích. Một nàng trang-trí mảnh vườn riêng thành hình con cá sấu. Nàng khắc của mình thành hình công-chúa-Cá, giống hệt như mình. Riêng nàng công-chúa út trang-trí mảnh vườn của mình thành hình tròn như mặt trời, rồi tự trồng những cây hoa đỏ thắm khắp trong đó trông rực rỡ, chói cả mắt giống y như mặt trời vậy.

Mấy chị em thường rủ nhau bơi vào trong chiếc, tàu đắm, tìm những đồ dùng của loài người mà các nàng chưa trông thấy bao giờ, đem về bày trong vườn của mình cho tăng thêm vẻ đẹp. Riêng công chúa út chẳng thích thứ gì, nàng chỉ chọn lấy pho tượng một chàng trai anh tuấn bằng đá vân mẫu, đem về bày ở chính giữa mảnh vườn của nàng.

Chị em công chúa Cá bô côì mẹ đã lâu, chỉ còn một bà nội đã già nhân từ âu yếm săn sóc chị em nàng.

Bà cụ cũng chẳng khác gì các cháu! Nửa mình trên giống như người, còn nửa mình dưới giống như cá. Bà thường kể cho các cháu nghe những chuyện ở trên thế giới loài người. Một điều mà các nàng công chúa Cá lấy làm lạ nhất, là hoa trên cỏi đời thì có thể tỏa ra mùi thơm, mà hoa ở dưới đáy biển thì hữu sắc vô hương. Rừng cây trên cỏi đời màu xanh biếc, trong rừng có những “Con Cá” bơi qua bơi lại, và ca lên những điệu hát rất vui tai. Các thứ “Cá” mà bà cụ nói đó, thật ra là các loài “Chim”. Nếu bà cụ không so sánh như thế, thì các công chúa Cá không thể hiểu được, vì chị em nàng chỉ sống ở đáy biển, chưa bao giờ trông thấy các loài chim trên mặt đất.

Các nàng công chúa Cá rất thích nghe bà kể truyện cỏi đời. Nhiều lần, các công chúa Cá mê quá, cứ kêu rói rít rồi đòi bà cụ đưa lên xem các cảnh trên mặt biển, nhưng bà cụ thường bảo các cháu rằng:

- Phải đợi đến khi các cháu đúng mười lăm tuổi, mới được lên chơi trên mặt biển. Lúc đó, các cháu sẽ ngồi trên mỏm đá nhô khỏi mặt nước, ngắm ánh trăng sáng tỏa khắp bầu trời, và nhìn những chiếc thuyền to lớn chạy qua chạy lại bên cạnh các cháu. Rồi các cháu còn có thể trông thấy cả rừng cây um tùm và những cánh đồng rộng bao la nữa.

Năm sau, công chúa Cá lớn nhất vừa đúng 15 tuổi, được lên chơi trên mặt biển lần đầu tiên. Trở về thủy cung, nàng kể lại cho các em nghe tất cả những thứ gì mới lạ đã trông thấy ở trên mặt nước ; các công- chúa em nghe kể chuyện, đều vui thích và náo nức ước ao, chỉ mong cho chóng được 15 tuổi.

Chị em công chúa Cá đều hơn nhau một tuổi. Vì vậy nàng công chúa ít tuổi nhất phải đợi đúng 5 năm nữa, mới được lên chơi trên mặt biển để xem thế giới loài người.

II. Cứu Sống Hoàng Tử

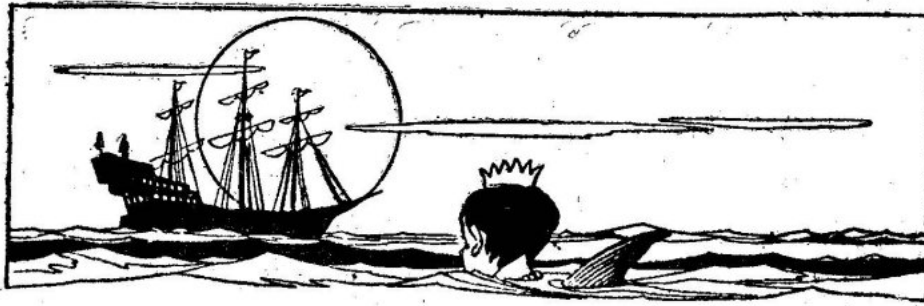
Thời gian lặng lẽ trôi qua, năm nay, công chúa út đã được đúng 15 tuổi.

Ngày sinh nhật công chúa út, bà cụ trang điểm cho nàng thật là lộng lẫy huy hoàng: Đầu đội chiếc mũ làm bằng hoa tú cầu đỏ chói, ở đuôi lại đeo thêm một chuỗi ngọc trai lớn. Sau khi xin phép bà cụ, công chúa út quấy mình một cái, rồi hớn hờ vui mừng, rẽ làn nước biển, từ từ bơi lên mặt biển.

Lúc công chúa út nhô đầu lên khỏi mặt nước, thì mặt trời đã lặn khuất sau rặng núi. Trên nền trời, từng đám mây chiều rực rỡ thông thả trôi qua. Ở phía chân trời xa xa, một ngôi sao rất lớn đang nhấp nháy như con mắt người vừa mới thức giấc,

Không khí lúc đó thật là trong trẻo mát mẻ, mặt biển phẳng lặng như một tấm gương. Một chiếc thuyền lớn có ba cột buồm đang đậu ở gần đây. Công chúa vốn tính rất tò mò, vội vàng bơi lại gần chiếc thuyền.

Trời tối dần, trên thuyền đã sáng rực ánh đèn lồng xanh đỏ vàng tím. Những điệu âm nhạc du dương êm ái từ trong thuyền văng vẳng đưa ra...

Công chúa bám vào mạn thuyền, nhìn trộm qua cửa sổ vào phía trong, thấy từng đôi trai gái, y phục lộng lẫy, đang kiêu vũ theo điệu nhạc. Trong đó có một thanh niên quý phái y phục sang trọng nhất, và có đôi mắt đen nháy. Đó là Hoàng Tử,

Hôm ấy gặp ngày sinh nhật của Hoàng Tử, trên thuyền có tiệc vui, khiêu vũ và ca nhạc để ăn mừng

Lúc Hoàng Tử bước ra mũi thuyền, thì pháo bông cũng vừa được đốt lên: hàng trăm hàng nghìn quả pháo như những mũi tên lửa, bay vút lên không, rồi nổ tóe ra những bông hoa bảy màu, sáng rực cả một góc trời, trong rất vui mắt. Tiếng reo hò của các quan khách hòa với tiếng nhạc, tiếng hát, tiếng cười, thật là tung bừng vui vẻ.

Đêm đã khuya dần, quan khách đã ra về hết, những ngọn đèn lồng trên thuyền đã tắt cả, pháo bông cũng không còn cháy nữa, và tiếng cười tiếng hát đã ngừng bật từ lâu. Tất cả đều im lặng, mọi người đã đi ngủ...

Nhưng công chúa Cá như bị sức mạnh gì thu hút, vẫn bám lấy mạn thuyền mà nhìn vào. Đã mấy lần công chúa định trở về, nhưng không hiểu tại sao, cái đuôi hình như đã mọc rễ ăn sâu vào đó, không cử động được nữa,

Một lát sau, những đám mây đen dày đặc ở đâu kéo đến phủ kín cả nền trời, gió thổi mạnh dần, từng luồng chớp nhoáng, mặt biển nổi sóng ầm ầm. Trên thuyền xôn xao nhốn nháo cả lên, thủy thủ vội vàng cuộn những cánh buồm xuống, và chèo thuyền đi vèo vèo trong cơn sóng gió.

Sóng biển mỗi lúc một mạnh thêm, từng đợt sóng cao như trái núi kế tiếp nhau xô tới, như muốn bẻ gãy mấy chiếc cột buồm. Con thuyền bập bênh trôi nổi như một con ngỗng lớn, có lúc chúi hẳn xuống dưới nước, có lúc lại nhô lên cao hơn đợt sóng.

Lúc đầu, công chúa Cá lấy làm thích mắt, nên vừa xem vừa bơi qua bơi lại. Rồi một làn sóng lớn nữa xô tới, trong thuyền có tiếng rắc rắc như sắp vỡ, mũi thuyền bị sóng đánh cong lên, cột buồm bị gió bẻ gãy làm đôi. Chiếc thuyền nghiêng hẳn đi, ước biển tràn ào ngập cả khoang thuyền.

Bấy giờ công chúa Cá mới biết là mọi người trong thuyền bị nguy khốn. Nàng lo lắng cho họ và cũng lưu ý đề phòng cho mình, đề khỏi bị cột buồm và những mảnh ván thuyền va chạm vào.

Trời tối đen như mực, công chúa Cá không trông thấy gì hết. Thình thoàng từng luồng chớp sáng lòe lên cho nàng thấy rõ mọi người đang vùng vẫy dấy dựa trên mặt nước. Và nàng nhận ngay ra người có đôi mắt đen nháy nháy vừa nắm được một khúc cột buồm, đang cố sức vùng vẫy bơi trên làn sóng. Công chúa Cá mừng lắm, quên hết mọi sự nguy hiểm, vội vàng bơi đến bên cạnh người ấy.

Khi công chúa Cá bơi đến, thì Hoàng Tử đã như người

kiệt sức, đôi mắt xinh đẹp đã nhắm nghiền lại. Nàng lập tức đỡ lấy đầu Hoàng Tử, và kéo chàng bơi thẳng vào bờ...

Trời sáng dần, sóng gió đã im hẳn, mặt trời đã lên cao, chiếu ánh nắng ấm áp trên mặt biển.

Nước biển lấp lánh ánh nắng hồng, và nét mặt Hoàng Tử cũng dần dần hồng hào trở lại. Công chúa Cá khẽ vén mớ tóc ướt đầm của Hoàng Tử sang một bên tai. Nàng bỗng nhận ra Hoàng Tử giống hệt pho tượng bằng đá vân mẫu ở trong vườn hoa của mình. Nàng vừa ngạc nhiên lại vừa vui sướng.

Công chúa Cá ngừng đầu nhìn thấy phía trước mặt là một dải đất liền, và mấy dãy núi cao màu xanh thẫm. Xa nữa là khu rừng cây xanh tươi. Sau khu rừng, thấp thoáng hiện ra một tòa nhà cao lớn tường màu hồng và mái thì nhọn hoắt.

Một hồi chuông ngân nga êm ái từ trong tòa nhà cao lớn vắng vắng đưa ra. Rồi có mấy cô bé xinh đẹp và nhanh nhẹn từ trong khu rừng cây chạy tới. Công chúa Cá lo sợ, vội nấp vào sau mỏm đá gần đấy, im lặng theo dõi hành động của mấy cô bé kia.

Sau đó, một cô bé chạy đến, trông thấy Hoàng Tử nằm sóng soài trên bãi cát, cô bé có vẻ sợ hãi và ngạc nhiên lắm, lập tức chạy trở về gọi mấy cô kia đến xem.

Lúc ấy Hoàng Tử đã tỉnh dậy, mỉm cười nhìn mấy cô bé. Các cô bàn tính với nhau rồi xúm lại nâng Hoàng Tử đứng lên, và mọi người cùng trở về tòa nhà cao lớn.

Công chúa Cá cảm thấy trong lòng buồn bã, nhưng không dám để những người kia nhìn thấy, nên vẫn phải nấp sau mỏm đá mà thần thờ nhìn theo cho đến khi những người kia đã đi khuất, công chúa Cá mới thất vọng mà nhảy xuống nước bơi trở về.

Vừa bơi trở về, công chúa Cá vừa ngẫm nghĩ: Người ta đưa Hoàng Tử đi đâu rồi: Nếu mình được gặp Hoàng Tử một lần nữa, để cho chàng biết rằng ai đã cứu chàng, thì thật là may mắn cho mình...!

III.

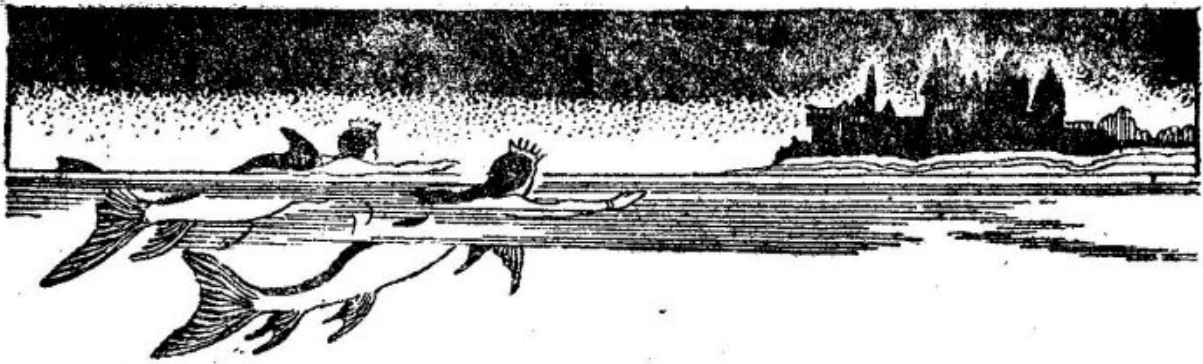
Yêu Mến Loài Người

Từ khi còn bé, công chúa Cá vẫn không thích nói chuyện nhiều. Sau khi lên chơi trên mặt biển trở về, nàng lại càng trở nên trầm tĩnh ít cười ít nói. Nàng thường ngồi riêng một chỗ, hình như đang tưởng nhớ điều gì. Các chị hỏi nàng khi lên chơi trên mặt biển lần thứ nhất đã trông thấy những gì: Nàng cũng không trả lời, mà chỉ thở dài

...

Có những buổi sáng, buổi chiều, công chúa Cá một mình len lén ra đi, nhô lên mặt biển, bơi qua bơi lại ở gần bãi cát Hoàng Tử đã nằm hôm trước. Nàng rất kiên nhẫn bơi quanh quần mãi, nhưng vẫn không trông thấy hình bóng Hoàng Tử ở chỗ nào. Nàng đành phải buồn bã trở về, suốt ngày không muốn nói một câu.

Các chị thấy nàng ủ rũ buồn rầu cũng lấy làm lo lắng. Nhưng mặc dầu các chị hỏi đi hỏi lại, nàng cũng không chịu nói rõ tâm sự của mình. Sau vì các chị khuyên nhủ và gạn hỏi mãi, công chúa Cá đành phải kể lại tỷ mỉ cho các chị nghe chuyện gặp Hoàng-Tử.

Một công chúa chị nàng, đã được trông thấy chiếc thuyền to lớn kia, nhưng không biết là từ nơi nào tới. Công chúa Cá lập tức ra đi với chị, nô lên mặt biển, cùng bơi về phía ấy, và hai chị em đã tìm thấy cung điện của Hoàng Tử.

Bây giờ công chúa Cá đã biết Hoàng Tử ở chỗ nào rồi. Nàng thường bơi đến bên cạnh cung điện. Trong cung điện có một mái hiên gần phía bờ biển, nàng thường nấp dưới mái hiên ấy cả ngày cả đêm.

Những đêm sáng trăng, Hoàng Tử ngồi trên chiếc thuyền bé nhỏ xinh xắn, vừa gảy đàn vừa nhìn ra phía chân trời xa thẳm trên mặt tiền rộng mênh mông. Công chúa Cá bơi lại gần đó để nhìn trộm, trong khóe mắt nàng có những giọt nước mắt long lanh. Nhưng Hoàng Tử có biết đâu rằng nàng công chúa Cá đang nhìn mình!

Vì đã nhiều ngày lên chơi trên mặt nước, nên công chúa Cá bắt đầu yêu mến loài người. Nàng mong ước được sống trong thế giới ấy. Thế giới loài người rộng lớn và xinh đẹp biết bao: Những khu rừng và những cánh đồng chạy dài mãi tưởng như không bao giờ hết!

Bởi vậy, nàng thường hỏi bà cụ:

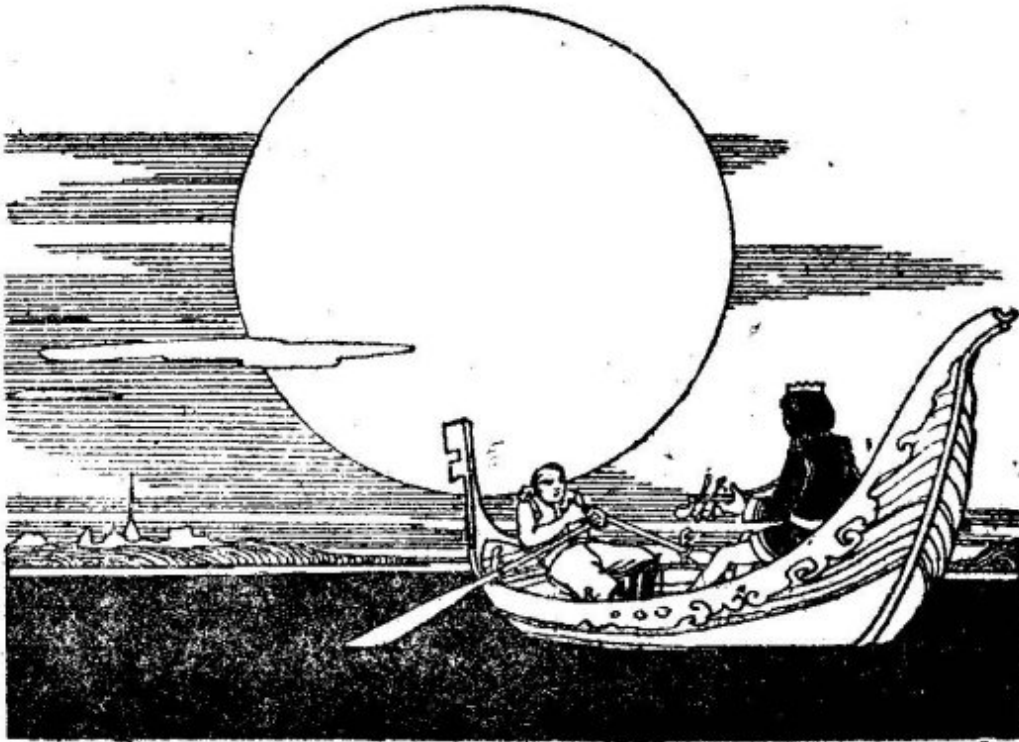
- Thưa bà, loài người ở trên thế giới tươi đẹp như thế kia, sống lâu được bao nhiêu tuổi? Họ có thể chết được không?

- Có chứ! Loài người cũng có thể chết được. Và lại, đời sống của họ ngắn hơn chúng ta rất nhiều. Chúng ta có thể sống đến ba trăm tuổi. Nhưng...

Bà cụ ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Khi đời sống của chúng ta kết liễu, thì chúng ta sẽ biến thành bọt nước trên mặt biển. Trái lại, loài người có linh hồn vĩnh viễn không bao giờ tiêu diệt. Tuy rằng họ chỉ sống được mấy chục năm rồi chết đi, thể xác bị chôn vùi dưới mả, nhưng linh hồn của họ vẫn còn sống.

Linh hồn ấy từ khoảng không trong sáng này, bay lên trên những ngôi sao lấp lánh, rồi bay thẳng tới một cõi Thiên Đường thiêng liêng bí mật và tươi đẹp.

Công chúa Cá buồn rầu hỏi lại:

- Loài người có linh hồn vĩnh viễn không bao giờ tiêu diệt, tại sao chúng ta lại không có? Nếu chúng ta được biến thành người, được có một linh hồn không tiêu diệt, thì mặc dầu chỉ được sống một ngày ở thế giới đó, cũng còn hơn là sống mấy trăm năm ở đây!

Bà cụ dịu dàng khuyên nhủ:

- Cháu đừng nghĩ thế! So sánh với thế giới loài người, thì đời sống của chúng ta ở đây còn có hạnh phúc và sung sướng hơn nhiều.

- Nhưng khi chúng ta chết rồi, biến thành bọt nước, trôi nổi trên mặt biển, còn có giá trị gì nữa? Vả lại, chúng ta không còn được nghe tiếng sóng vỗ rì rào, không còn được nhìn những bông hoa tươi thắm, và nền trời trong xanh...

Công chúa Cá ngừng lại thở dài rồi hỏi tiếp:

- Thưa bà, có lẽ chúng ta không còn cách nào để tìm được một linh hồn không bao giờ tiêu diệt!

Bà cụ không muốn cho cháu buồn, liền ngập ngừng nói:

- Có....Chỉ còn có một cách....Nếu có một người nào thành thực yêu mến cháu, nguyện sẽ trung thành với cháu mãi mãi, và lại mời vị linh mục chứng nhận lễ kết hôn cho. Lúc đó, linh hồn của người ấy sẽ chuyển vào thân thể cháu, và cháu mới được hưởng sự vui sướng của loài người. Nhưng mà, việc đó không thể có được! Mặc dầu cháu xinh đẹp thật, nhưng cháu có cái đuôi như đuôi cá thể này, loài người cho là rất khó coi, chứ họ không hiểu sự ích lợi của cái đuôi ấy. Loài người phải có đôi chân thô kệch to tướng, vì họ phải nhờ có chân mới đi được.

Nghe bà nói, công chúa Cá tỏ ra rất buồn rầu. Bà cụ vội an ủi:

- Thôi, cháu đừng mơ tưởng vãn vợ nữa! Chúng ta cứ vui vẻ mà ở đây hưởng cuộc đời sống lâu ba trăm tuổi: Đó cũng là điều may mắn hiếm có rồi! Tối hôm nay, chúng ta sẽ mở cuộc khiêu vũ, để cả nhà cùng dự cho vui.

IV.

Cuộc Vui Dưới đáy Biển

Buổi dạ hội ở dưới đáy biển hôm nay, thật là xa hoa và náo nhiệt. Loài người ở trên mặt đất không thể nào trông thấy được.

Trong tòa nhà rộng giữa cung điện Thủy Tinh, trang trí rất lộng lẫy: Trần nhà và các tường đều lót những tấm gương lớn trong suốt; hàng ngàn hàng vạn chiếc vỏ ốc lớn màu đỏ hồng và xanh tươi, bày thành từng hàng dài ở cạnh tường. Trong mỗi chiếc vỏ ốc có một ngọn đèn, làm cho mặt biển sáng rực rỡ như ban ngày.

Từng đàn cá lớn cá nhỏ từ các phía nổi đuôi nhau bơi vào trong cung điện Thủy Tinh. Trên mình những con cá này tỏa ra những tia sáng đỏ ; lại có thứ cá tỏa ra những tia sáng chói lọi như vàng. Cách trang sức của các giống cá này có lẽ còn sang trọng hơn cả các nhà quý tộc trên mặt đất.

Chính giữa nhà, có dựng lên một cây san hô màu hồng; mấy nàng Cá xinh đẹp đi vòng xung quanh cây san hô, vừa múa vừa hát. Tiếng hát nhịp nhàng và trong trẻo, vang động khắp cả cung điện Thủy Tinh.

Trong các nàng Cá, công chúa út hát hay nhất, múa cũng khéo nhất. Công chúa hát múa vừa xong thì tất cả mọi người cá đều hoan hô khen ngợi, công chúa cũng cảm thấy vui sướng.

Nhưng niềm vui sướng này chỉ đến trong chốc lát. Khi nhớ tới Hoàng Tử, công chúa lại thấy lòng buồn rười rượi, Nhất là khi nghĩ đến Linh Hồn bất diệt, công chúa lại càng thêm thương cảm. Bởi vậy, trong lúc cuộc khiêu vũ đang vui, nàng len lén rời khỏi tòa nhà lộng lẫy đó, bơi một mình về mảnh vườn hoa của nàng- đứng trước pho tượng Hoàng Tử, ngây người ra mà nghĩ ngợi.

Trong lúc suy nghĩ miên man, bỗng nghe một hồi còi từ trên mặt biển vẳng đưa xuống, Công chúa Cá tự nhủ: Đây chắc là thuyền của Hoàng Tử đi qua. Mặc dầu sự thế sẽ ra sao, ta cũng tình nguyện hy sinh hết cả, để giành cho bằng được Hoàng Tử và Linh Hồn không bao giờ tiêu diệt.

Suy tính kỹ lưỡng rồi, công chúa Cá lặng lẽ ra khỏi vườn hoa, bơi thẳng đến nhà bà phù thủy. Nàng tin chắc rằng bà phù thủy sẽ có phép lạ làm cho nàng biến thành một người...

V. Chai Thuốc Kỳ Di

Bà phù thủy ở dưới tận cùng đáy biển. Khu rừng ở dưới ấy mọc đầy một thứ cây san hô rất đáng sợ: Cành cây vừa dài lại vừa có chất nhựa rất dính, hễ chạm phải loài động vật nào, những cành đó lập tức quấn chặt lấy loài động vật đó mà ăn cho hết thịt hết máu, rồi mới buông ra. Giống cây này còn nguy hiểm và đáng sợ gấp mấy giống bạch tuộc.

Công chúa Cá bơi đến khu rừng ấy, bất giác kinh sợ đứng dừng ngay lại, trống ngực đập thình thình đã mấy lần định quay trở về?. Nhưng khi nghĩ đến Hoàng Tử và Linh Hồn vĩnh viễn không tiêu diệt, công chúa lại hết sức bạo dạn. Nàng cẩn thận tránh xa những cành san hô, và thong thả bơi vào....

Bây giờ nàng đã tới được một vùng ẩm ướt và dính nham nháp. Ở đây, có từng đàn rắn nước to béo, đang quấn quít đùa giỡn với nhau và phoi ra những cái bụng vàng ồng, coi thật ghê sợ. Chính giữa vùng này, có một căn nhà nhỏ làm bằng xương người: đó là chỗ ở của bà phù thủy.

Công chúa Cá run sợ khẽ bơi vào trong nhà, thấy bà phù thủy ngồi ở giữa nhà, đang mớm cho một con cóc. Trước ngực bà có quấn một con rắn nước rất béo.

Công chúa Cá sợ quá, run lên cầm cập. Một lúc vẫn không nói được câu nào. Bà phù thủy đã biết rõ ý định của công chúa Cá, bà mỉm một nụ cười gian ác mà bảo nàng:

- Em thật là cô bé si mê! Em muốn bỏ cái đuôi của em đi, để mọc ra một đôi chân như loài người, phải không? Em muốn Hoàng Tử yêu mến em, và chia em một Linh Hồn không bao giờ tiêu diệt, phải không?

Công chúa Cá lấy làm lạ quá, vội gật đầu.

Bà phù thủy bảo nàng:

- Tôi sẽ cho em một chai thuốc. Trước khi mặt trời mọc, em phải đến bãi cát ấy, rồi uống hết chai thuốc này đi, thế cái đuôi của em sẽ xẻ ra làm hai, và co rút lên, biến thành hai chân như loài người. Nhưng mà ...

Ngừng lại một lát, rồi bà nói tiếp:

- Nhưng mà, như thế thì đau đớn lắm, đau như dao đâm vào mình em. Và từ đó về sau, mỗi lần bước đi, em lại thấy đau đớn lạ thường, như đi trên đồng gươm dao vậy. Nếu em có thể chịu nổi những cơn đau ấy, thì tôi mới giúp em được.

Công-chúa Cá đành phải nghiền chặt hàm răng mà đáp:

- Vâng, em có thể chịu nổi.

Bà phù thủy lại nói:

- Em lại cần phải nhớ rằng: Khi em đã biến ra người rồi, thì không thể biến trở lại thành loài cá được nữa. Em không thể xuống đáy biển để trở về cung điện của bà nội em được nữa..

Mặt tái nhợt như người chết, công chúa Cá đáp:

- Vâng, được rồi.

Bà Phù thủy lạnh lùng nói tiếp:

- Hãy còn nữa: Em phải trả cho tôi một thứ. Em phải đem tiếng nói trong trẻo và, ấm áp của em để đổi lấy chai thuốc này của tôi: Từ nay trở đi, em sẽ

không nói được nữa, không hát được nữa. Em sẽ thành một người câm! Như thế, em có thể chịu nổi không?

Mỗi câu nói của bà phù thủy, như một mũi kim đâm vào trái tim công chúa Cá. Nàng vận dụng hết tinh thần tâm lực để so sánh suy nghĩ một lần cuối cùng: Nhất định ta sẽ đến được nơi Hoàng Tử ở, vậy thì ta đành hy sinh hết thủy đi!

Rồi nàng rung rung nước mắt trả lời bà phù thủy: Nàng bằng lòng đem tiếng nói của mình đổi lấy chai thuốc.

Lạ thay! Nàng vừa nói xong câu ấy, thì bỗng bị câm, không nói thêm được tiếng nào nữa.

Bà phù thủy đưa chai thuốc cho nàng, và bảo nàng nên bơi ngay tới bãi cát trên mặt biển.

Công chúa Cá không ngăn được nước mắt tràn ra. Nàng mang chai thuốc bơi trở về. Khi bơi qua cung điện Thủy Tinh, thì cuộc khiêu vũ đã tan, đèn đuốc đã tắt hết, bốn bề vắng lặng, có lẽ tất cả gia đình Cá đều đã ngủ say.

Công chúa Cá không dám vào tìm các chị, và không dám đến từ biệt bà cụ, vì nàng đã bị câm không nói được nữa. Và lại, nàng sắp rời khỏi nơi này, không bao giờ trở lại nữa...

Nàng thấy lòng đau xót như sắp vỡ tan ra, nước mắt nàng tuôn ra giòng giòng hòa lẫn với nước biển...

Nàng chỉ còn biết lặn vào vườn hoa, hái lấy mấy bông hoa trên những mảnh vườn của các chị để làm kỷ niệm, rồi vừa bơi đi vừa ngảnh đầu nhìn lại như còn luyến tiếc, nàng bơi từ từ lên mặt biển trong xanh.

VI. Nàng Công Chúa Câm

Công chúa Cá bơi đến bên cạnh cung điện của Hoàng Tử, mặt trời vẫn chưa mọc. Nàng bò lên bãi cát nhỏ mịn và êm mát, uống hết chai thuốc của bà phù thủy đưa cho, rồi nhắm mắt nằm nghỉ.

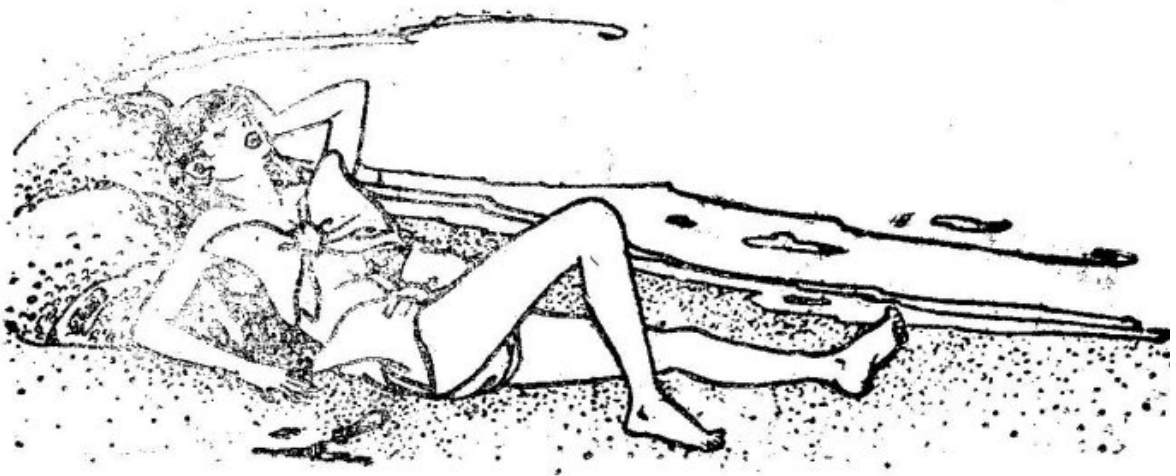
Một lúc sau, nàng cảm thấy như có lưỡi dao sắc bén đang cắt xẻ thân thể. Đau quá, nàng lăn lóc trên bãi cát, rồi mê man ngủ thiếp đi lúc nào không biết...

Mặt trời mới mọc, ánh nắng êm dịu, buổi sáng mai tràn ngập trên bãi cát. Công chúa Cá dần dần tỉnh lại. Nàng không biết đã nằm đây lâu hay chóng, nhưng vẫn còn thấy trong mình đau từng cơn dữ dội. Nàng vừa mở hé mắt, thấy Hoàng Tử đang đứng trước mặt. Đôi mắt đen nháy nháy của Hoàng Tử nhìn thẳng vào nàng, làm cho nàng e lệ khẽ cúi đầu xuống....

Lúc đó, nàng mới nhận thấy cái đuôi của mình không còn nữa: Nó đã biến thành một đôi chân thon nhỏ và trắng nõn.

Hoàng Tử rất dịu dàng hỏi:

- Cô là ai? Tại sao cô lại đến đây?

Công chúa Cá không nói được, chỉ ngậy ra mà nhìn. Hoàng Tử lại hỏi tiếp:

- Bây giờ cô có dễ chịu không: Cô mạnh khỏe đây chứ:

Công chúa Cá gật đầu.

Hoàng Tử lại hỏi tiếp nhiều câu nữa, nhưng tiếng nói của nàng đã bị bà phù thủy lấy mất, nên nàng không thể trả lời được một tiếng nào nữa.

- Đáng thương quá! Cô bé xinh đẹp như thế này mà lại...

Hoàng Tử nói đến đấy rồi ngừng lại, và nâng nàng dậy đưa về cung điện của mình.

Đúng như lời bà phù thủy: Mỗi lần công chúa Cá bước đi, lại thấy đau đớn lạ thường, như đi trên đồng gươm dao ; nhưng ngoài mặt nàng vẫn làm ra vẻ yếu điệu tự nhiên, thông thả đi theo Hoàng Tử.

Về đến cung-điện, Hoàng tử đưa ngay cho nàng những quần áo bằng tơ lụa. Nàng mặc bộ áo mới vào, trông lại càng xinh đẹp đáng yêu thêm.

Tất cả những người con gái đẹp ở trong cung, đều không xinh tươi bằng. Nhưng rất đáng tiếc là nàng không nói chuyện được và cũng không hát được. May được Hoàng Tử đối đãi với nàng rất tử tế và thân mật, coi nàng như một người em gái. Mỗi khi đi chơi đâu, Hoàng Tử cũng đem nàng đi theo. Có một lần, nàng cưỡi ngựa đi chơi với Hoàng Tử, qua khu rừng rậm, nàng lấy làm ngạc nhiên và vui sướng khi ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của các thứ hoa, và nghe tiếng hót ríu rít véo von của các giống chim đậu trên cành cây.

Hai người rủ nhau leo lên núi. Công Chúa Cá sơ ý để gai đâm vào chân, Hoàng Tử vội vàng lấy khăn tay của mình buộc chỗ đau cho nàng. Được săn sóc ân cần như thế, công chúa Cá quên cả đau, lại vui vẻ theo Hoàng Tử leo lên tận đỉnh núi.

Đứng trên đỉnh núi cao nhìn xuống, hai người thấy từng đám mây trắng bay lơ lửng ở lưng chừng sườn núi. Dưới chân núi có một chiếc hộp màu hồng, đó là cung điện của Hoàng Tử. Những tên lính thị vệ mặc áo đỏ, như những con kiến bò qua bò lại xung quanh chiếc hộp xinh đẹp ấy.

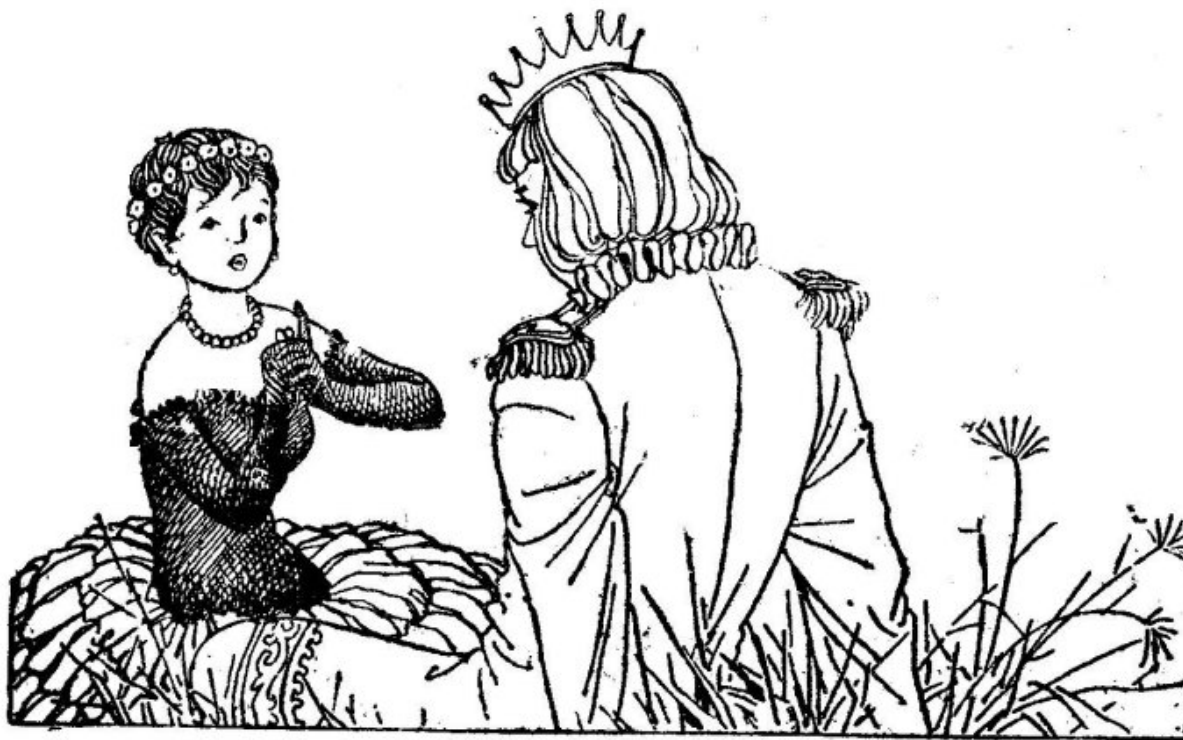
Đi đã mỏi chân. Công chúa Cá và Hoàng Tử ngồi nghỉ trên bãi cỏ xanh rờn, hai người cùng cảm thấy tâm hồn thanh thoi sung sướng. Hoàng Tử chăm chú nhìn công chúa Cá, rồi như chợt nhớ lại một việc gì, Hoàng Tử hỏi nàng:

- Trông em giống y như cô bé đã cứu sống tôi. Hôm ấy, thuyền của tôi bị gió bão đánh chìm, tôi đang bị sóng đánh trôi giạt trên mặt biển, mệt quá sắp sửa ngất đi, thì cô bé ấy kéo tôi bơi lên bãi cát. Từ đó, tôi không gặp cô bé ấy một lần nào nữa. Cô bé ấy là người đáng yêu quý nhất trên cõi đời này, lòng tôi vẫn tưởng nhớ mãi mãi. Em giống cô bé ấy như đúc, chắc là Thượng Đế đưa em tới đây để che chở cho tôi. Nhưng dù sao, chúng ta cũng vẫn thân mật với nhau như anh em ruột, không bao giờ xa cách nhau.

Công chúa Cá nghe nói, vừa vui sướng vừa thương tâm, nàng muốn nói:

- Em chính là cô bé đã cứu Hoàng-Tử đây! Em cứu được Hoàng Tử từ mặt biển, kéo Hoàng Tử vào bãi cát đấy! Đến lúc đấy cô bé kia đưa Hoàng Tử về nhà em thấy buồn quá. Rồi sau đó, em đã vì Hoàng Tử mà phải hy sinh cả tiếng nói, phải từ biệt bà nội và năm người chị thân yêu, phải dời bỏ cuộc đời vui sướng êm đềm nơi đáy biển... Ngờ đâu, Hoàng Tử không biết rõ chút nào.

Nhưng nàng không nói được. Nàng thấy buồn quá, muốn phát khóc, nhưng khóc cũng không ra tiếng, những giọt nước mắt cứ kế tiếp nhau tuôn ra khoe mắt, như những hạt ngọc trai.

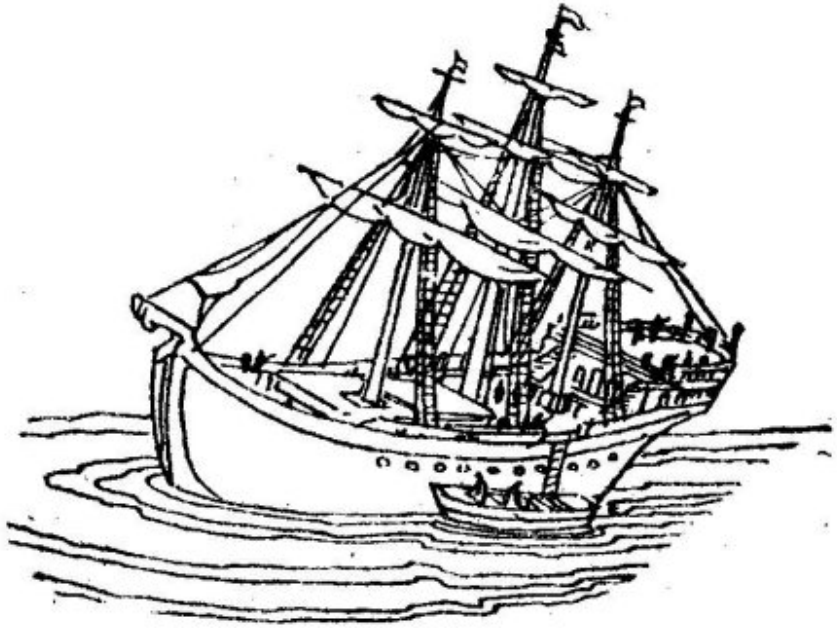

Rồi chẳng bao lâu nữa, người trong cung điện bàn tán với nhau rằng: Hoàng Tử sắp làm lễ kết hôn với một công chúa nước bạn. Công chúa Cá nghe tin, trong lòng rất buồn thảm, nhưng biết làm thế nào:

Nàng đã mất hẳn tiếng nói rồi, nên không thể bày tỏ cho Hoàng Tử biết nỗi khổ tâm của mình được.

Một hôm. Hoàng-
Tử bảo nàng:

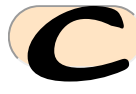
- Vua Cha muốn
cho tôi kết hôn với
công chúa nước bạn.
Nếu công chúa ấy
không phải là cô bé đã
cứu tôi, thì tôi cũng
không yêu nàng. Nếu
tôi được quyền kén
chọn một vị Hoàng

Hậu sau này, thì tôi quyết định chọn cô bé ân nhân cứu sống tôi. Cô bé ấy
giống em như đúc

Đến ngày khởi hành sang nước bạn, Hoàng Tử không muốn phải xa cách
công chúa Cá, nên cũng đem nàng đi theo, cùng bước xuống chiếc thuyền to
lớn và lộng lẫy.

VII. Hy Vọng Tan Dần

hiếc thuyền chở Hoàng Tử và công chúa Cá đang từ từ rẽ sóng tiến sang nước bạn. Dọc đường, Hoàng Tử kể cho nàng nghe những chuyện dưới đáy biển, nào là các giống cá lạ mắt, các thứ ngọc trai, san hô, châu báu...

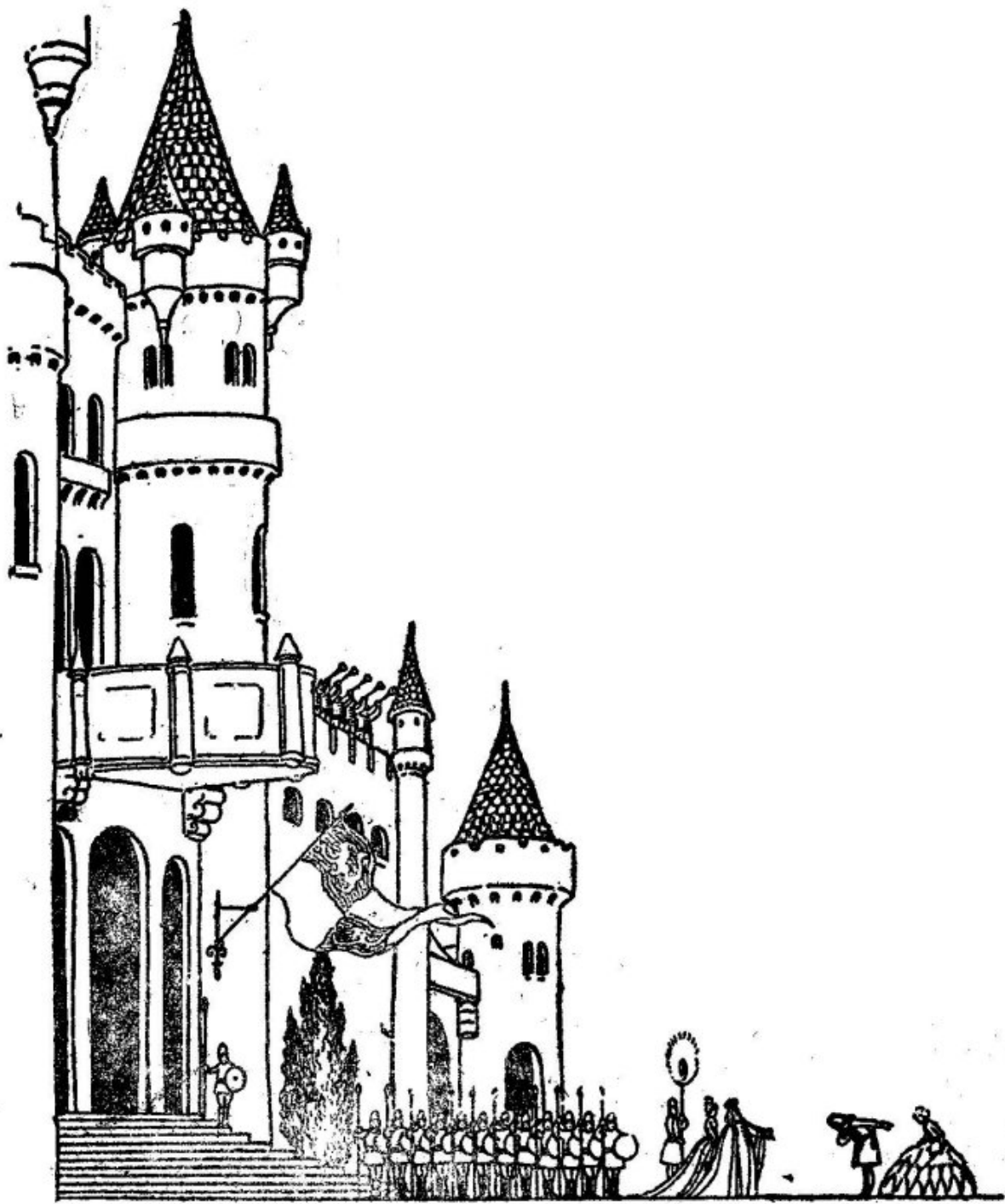
Công chúa Cá chỉ mỉm cười bởi vì những chuyện dưới đáy biển, thì nàng hiểu rõ hơn hết.

Một đêm sáng trăng. Công chúa Cá ngồi tựa mạn thuyền, ngáy người ra mà ngắm cảnh đêm trăng trên mặt biển. Bỗng nàng phảng phất nhìn thấy bà nội của nàng đội mũ Long Vương bằng bạc đang đứng trên nóc cung điện Thủy Tinh mà trông về phía chiếc thuyền. Sau đó, nàng lại thấy các chị nàng nhô lên khỏi mặt nước buồn rầu nhìn nàng và chấp tay cầu chúc cho nàng. Công chúa Cá dơ cánh tay trắng nõn khẽ vẫy các chị và mỉm cười. Nàng muốn nói với các chị rằng: Nàng ở trên này vẫn được mọi điều may mắn, xin các chị cứ yên tâm ... tâm. Nhưng đã bao lâu nay, nàng có nói được nữa đâu.

Vừa lúc đó, một tên lính chạy đến, các chị vội vàng xuống dưới biển. Trên biển mênh mông bát ngát, còn bóng trăng soi vàng vặc với tiếng sóng vỗ rào rào vào mạn thuyền.

Ngày hôm sau, thuyền đã tới cửa biển nước bạn. Từ trong thành, vang lên từng hồi còi báo hiệu đón mừng. Chuông nhà thờ khua inh ỏi. Trên bến có quân lính cầm gươm đứng sắp hàng làm lễ chào mừng. Quốc vương và công chúa ra đón.

Vừa trông thấy Công chúa nước bạn, công chúa Cá rất ngạc nhiên, cứ đứng ngáy người ra mà nhìn; Công chúa nước bạn sao mà giống nàng thế: Nước da cũng nhỏ mịn và hồng hào, đôi mắt cũng xanh biếc và trong sáng,

đôi chân cũng thon nhỏ và trắng nõn.

Hoàng Tử bước lại gần cầm tay công chúa nước bạn, bảo nàng:

- Đúng là em rồi: Lúc tôi bị sóng đánh trôi giạt trên mặt biển, mệt quá, sắp sửa ngất đi, thì em kéo tôi lên bãi cát. Tôi đã tìm em khắp mọi nơi. không ngờ em lại ở đây! Thế là điều mong ước của tôi đã thành sự thực!

Rồi
Hoàng
Tử lại
nói với
công
chúa
Cá:
-Tôi
đã tìm
thấy ân
nhân
cứu

sống tôi rồi, em ạ!

Công chúa Cá đau lòng quá, chỉ muốn khóc lên mà bảo Hoàng-Tử:

-Người cứu Hoàng Tử chính là em, chứ không phải là công-chúa này. Nhưng ngoài mặt, nàng vẫn làm ra dáng vui mừng, bước đến chào công-chúa nước bạn.

VIII. Linh Hồn Bay Bổng Lên Không

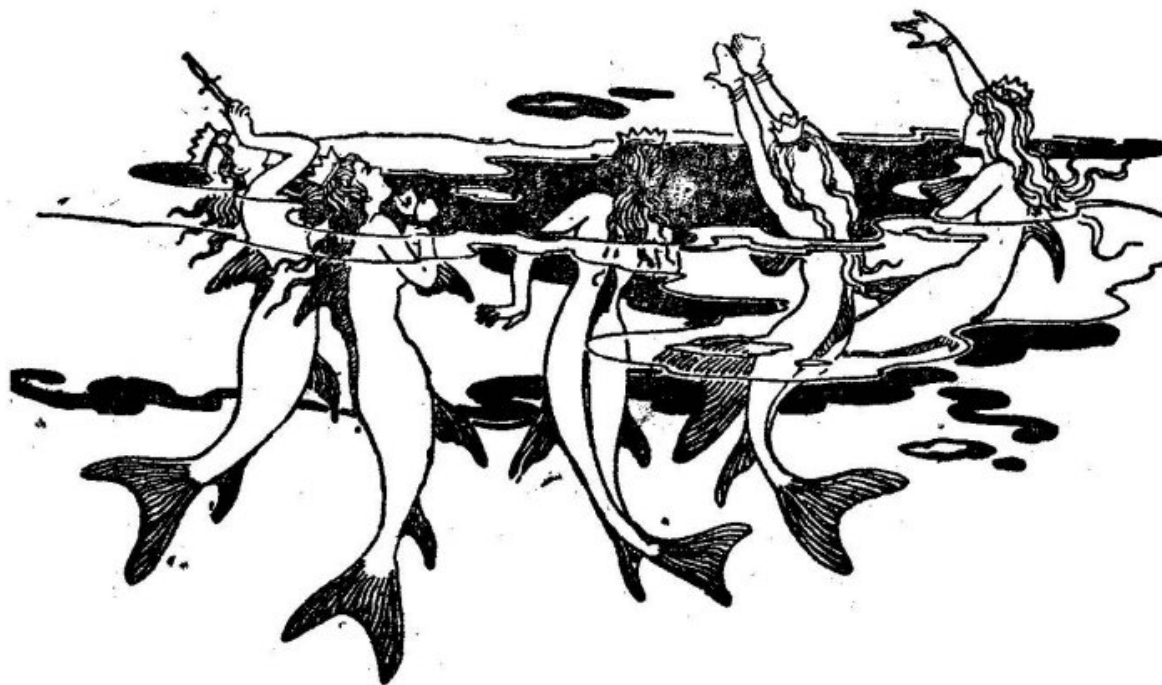
Chuông nhà thờ đã đổ từng hồi. Một viên quan cưỡi ngựa chạy khắp các nơi trong kinh thành để báo tin mừng: Hoàng Tử làm lễ kết hôn với công chúa. Tất cả mọi nhà đều dâng hoa tươi và các đồ quý giá để chúc mừng đôi vợ chồng mới. Trên thuyền của Hoàng Tử có dàn nhạc thủy binh trình diễn, xung

quanh thuyền treo đèn lồng đủ các màu rực rỡ. Trong nhà thờ, Hoàng Tử và công chúa đứng ở chính giữa, để nhận lời chúc mừng của vị linh mục và các quan khách.

Đứng trước cảnh tưng bừng vui vẻ ấy, công chúa Cá chột nhớ lại quang cảnh hôm nàng bơi lên mặt biển lần đầu tiên. Lúc này, tuy nàng mặc bộ lễ phục quý giá, đội chiếc mũ gắn kim cương, nhưng mắt nàng như không trông thấy buổi lễ long trọng nghiêm trang, tai nàng như không nghe thấy tiếng

nhạc du dương vui vẻ, vì nàng đang ngẫm nghĩ liên miên về tình cảnh của nàng.

Nàng biết rằng đêm nay là đêm cuối cùng của đời nàng. Sáng hôm sau, nàng sẽ phải vĩnh viễn rời bỏ cõi đời. Mặc dầu nàng đã cố gắng rất nhiều ; chỉ vì Hoàng Tử và Linh Hồn bắt diệt, mà nàng đã phải hy sinh hết thảy: Nàng đã phải xa cách gia đình yêu dấu, đã phải mất cả tiếng nói dịu dàng, và ngày nào cũng phải chịu đau đớn khi đi đứng. Thế mà, những thứ nàng mong ước, thì vẫn không thực hiện được chút nào, vẫn không đến với nàng được chút nào. Và rồi đây, nàng không còn được nhìn thấy mặt biển trong xanh và nền trời tươi sáng nữa. Ngày mai, lúc mặt trời mọc lên, nàng sẽ phải từ biệt hết thảy mọi người mọi vật trên cõi đời mà hóa ra bọt nước ...

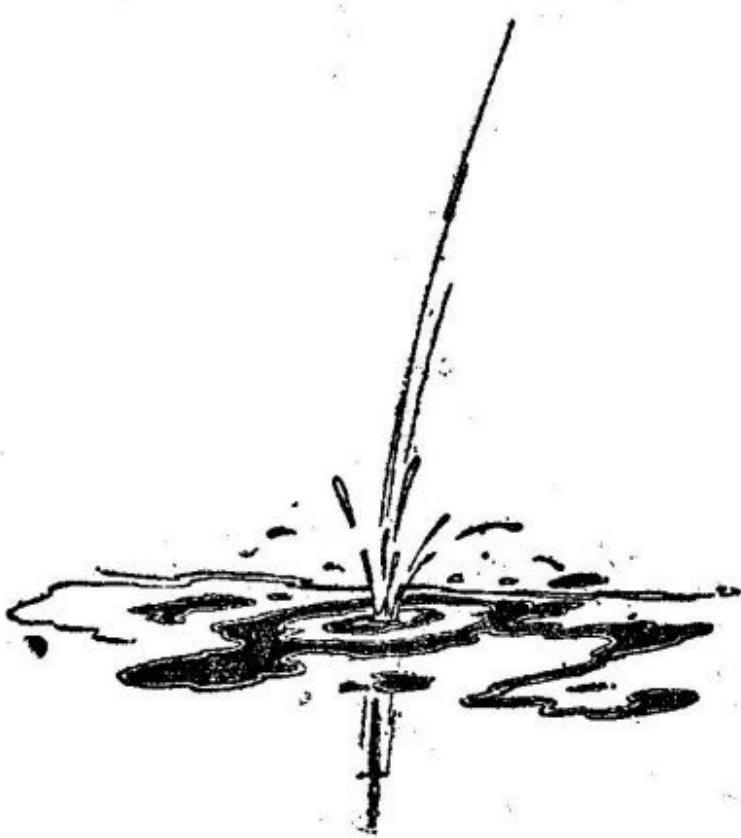

Công chúa Cá nghĩ quanh quẩn mãi, mà không biết rằng mình đã trở về thuyền từ lúc nào, và đêm đã khuya từ lúc nào. Trong thuyền đã vắng lặng, và mọi người đang say sưa trong giấc ngủ êm đềm hạnh phúc.

Nàng ngồi tựa mạn thuyền, tay nâng cầm, mắt nhìn thẳng về hướng đông. Nàng im lặng đợi ánh sáng buổi mai, nàng biết rằng đời nàng sẽ bị diệt vong khi tia sáng đầu tiên xuất hiện.

Vừa lúc đó, nàng thấy các chị từ dưới làn sóng nhảy vọt lên, đưa cho nàng một con dao nhọn mà bảo rằng:

- Em cầm lấy con dao này, đâm vào trái tim Hoàng Tử, như thế em sẽ được cứu sống, sẽ được trở lại nguyên hình Người Cá, và được trở lại sống cuộc đời dưới đáy biển của chúng ta như trước. Mau lên, em!..... Mặt trời sắp mọc rồi

Nhìn lưỡi dao sáng lấp lánh. Công chúa Cá run lên cầm cập. Nàng ngảnh đầu nhìn vào buồng ngủ của Hoàng Tử, rồi lại nhìn các chị..... Nước mắt nàng tuôn ra ướt cả áo.

Suy nghĩ đắn đo một lúc, rồi đột nhiên nàng dang lấy con dao, ném luôn xuống đám bọt sóng đang gợn lên ở phía xa xa. Ngay tại chỗ con dao chìm xuống, đám bọt sóng hiện ra một luồng ánh sáng đỏ thắm, trông như những giọt máu tóe ra trên mặt biển...

- Hoàng Tử ơi! Em cầu chúc Hoàng Tử được hạnh phúc mãi mãi...

Công-Chúa Cá
nói dứt lời, vâng
mình nhảy xuống
biển

Mặt trời vừa
mọc, trên mặt biển
hiện ra một bông
hoa hồng to lớn,
thiêng liêng và
trong sạch. Trong
lúc các chị Công
chúa Cá đang
khóc thương nàng,
thì một điệu nhạc
thần tiên văng
vẳng từ trên không
đưa xuống, và mọi

người phảng phất nhìn thấy linh hồn Công chúa Cá đứng trên đám mây năm
sắc, từ dưới bông hoa hồng tươi thắm, bay bổng lên khoảng không gian vô tận
và trong sáng giữa ánh nắng ấm áp của buổi mai

THU-NGUYỆT kể theo tiểu thuyết ĐAN-MẠCH

XB ngày 27-7-1961